

[Kjeld Olesen.]

jelse af procenten til investeringsfonds, nedbringelse af lejeværdien af eget hus, ophævelse af 2¹/₂ pct.-afgiften ved salg af fast ejendom og bevarelse af opsparingsordninger er på alle områder ting, der koster staten penge. Læg så heroveni de beløb, som udbetalingen af de 1.000 kr. til hver lønmodtager koster, og finanspolitikken vil yderligere blive slækket. Og når man så endvidere erindrer sig, at venstre sammen med det radikale venstre i et spareforslag i marts 1973 gik ind for en nedbringelse af det offentlige direkte og indirekte støtte til byggeriet på 1¹/₂ mia kr., så forstår man ganske simpelt slet ikke noget.

Jeg bliver nødt til at bede finansministeren forklare os lidt nærmere om dette med besparelserne på de 3 mia kr. Skal det, man kalder besparelser på de offentlige budgetter, forstås sådan, at man først skal spare de beløb, der mistes gennem slækkelsen af finanspolitikken, og så spare de 3 mia kr. derudover? Eller er finansministeren af den opfattelse, at der i virkeligheden slet ikke er grund til en så stram finanspolitik? I hvert fald vil det være interessant at høre nogle bemærkninger om, hvordan man forventer den samlede virkning bliver af den politik, man her har lagt op til. Det kunne jo også tænkes, at handels- og økonomiministeren har opdaget, at det i grunden var en ganske forstandig økonomisk politik, den tidligere regering førte.

Som bekendt præsterede VKR-regeringen en årlig stigning i statens udgifter på ca. 6 pct. Den blev dæmpet helt ned mod nulpunktet i finanslovsforslaget for 1974—75, når der korrigeres for løn- og prisstigninger. Dertil kommer, at der som følge af den endelige ophævelse af importafgiften i 1973 har været en stor merimport. Men den stramme finanspolitik, en tilbageholdende kreditpolitik og et igangsættelsesstop gjorde sin virkning sammen med besparelser, der jo alene for det kommende finansår kom op på 2,6 mia kr. Ja, det kan måske være, at vi endda er kommet dertil, hvor det af hensyn til beskæftigelsen kan være nødvendigt at lempe igangsættelsesstoppet. Alt dette ved vi ikke noget om med sikkerhed, fordi meget afhænger af, om vi, ganske vist til højere priser, kan få den nødvendige energi.

Mine bemærkninger har overvejende været kritiske, på visse områder meget kritiske, og det er ikke noget, jeg gør med glæde. Men det oplæg, regeringen er kommet med, tvinger os ganske simpelt til at tale lige ud, og vi mener, det er bedst at gøre det fra starten.

Det vakte jo en vis opsigt, at regeringen præsenterede sig med kun 12 ministre. Jeg hørte godt statsmandsordene om, at så spæredede man biler og gage, og det er jo altid meget prisværdigt. Men mon ikke vi kommer sandheden noget nærmere ved at sige, at det er snarere, fordi der ikke skal bestilles noget? Det er, som om regeringen opfatter sig selv som en parentes. For det ene ministeriums område efter det andet tales der om udskydelse, eller også tales der om undersøgelse, og jeg må indrømme, at særlig mistænksom bliver man de steder, hvor der står noget om fordomsfrie undersøgelser eller forhandlinger.

Boligløsningen skal udskydes. Ja men hvorfor skal den da det? I årevis har man forhandlet, man har gennemanalyseret alt materiale. Det er kun politiske beslutninger, der mangler. Hvis regeringen ikke ønsker at gøre noget ved det, så må andre ganske simpelt gøre noget.

Forslaget til folkeskolereform vil man også udskyde. Jeg må spørge undervisningsministeren: hvorfor skal man da gøre det? Hvorfor kan folketinget ikke få lov til at diskutere dette meget vigtige spørgsmål videre? Så kan vi da altid bagefter finde ud af, hvornår loven skal træde i kraft.

Jeg er bange for, at vi vil få flere eksempler på, at der intet må ske, men det kan vi bare ikke lade os nøje med. Vi ønsker ikke at dænge folketinget til med et utal af lovforslag, men der er ting, som vi må i gang med. Hvis man læser den åbningstale, som den tidligere regering holdt for ca. 3¹/₂ måned siden, vil man finde de forslag, som vi dengang fandt det nødvendigt at fremsætte.

Må jeg særlig nævne hele den skattereform, vi blev stoppet i. Vi håber, at det må lykkes at skabe en tilstrækkelig tilslutning til hovedsigtet: at nedsætte trykket på den direkte beskatning, begrænse fradragene og lade dem være fradrag direkte i skatten, indføre en kuponskat og pligt for pengeinstitutterne til årlig indberetning af større rentebeløb og endelig en ordning, der be-